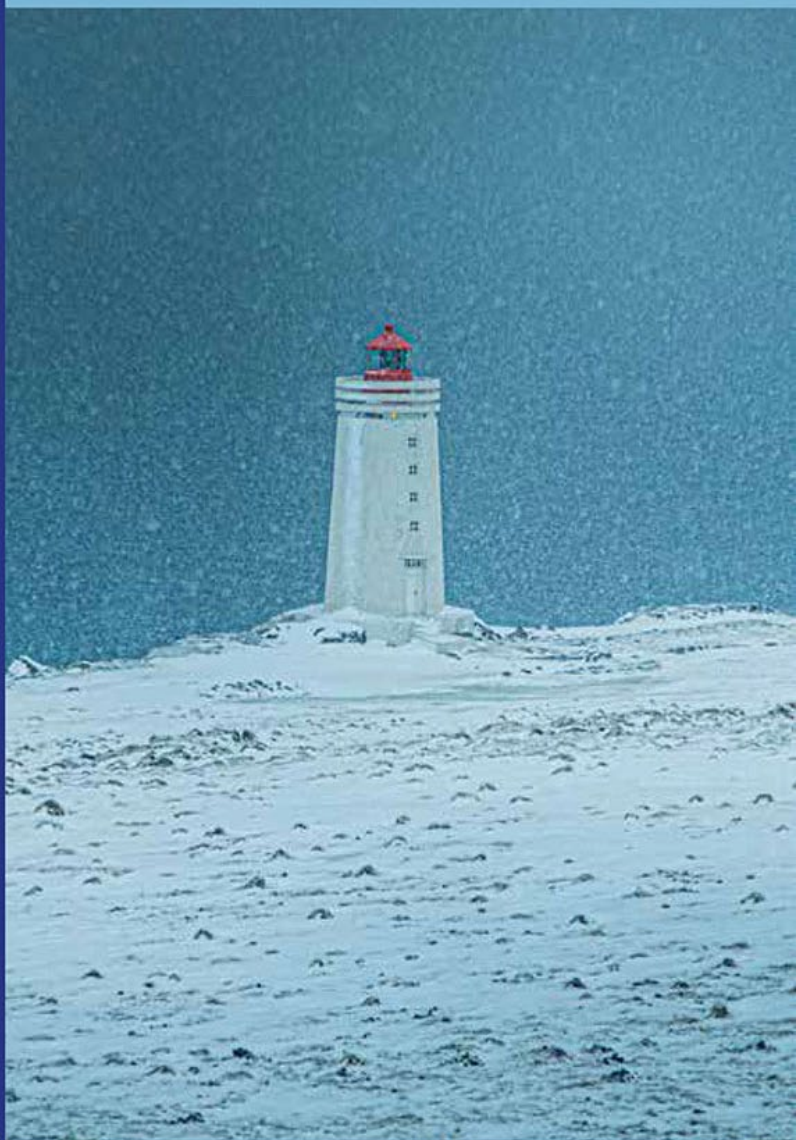


smůla a zázraky

jak **ne**cestovat po severu

Anna Fixová



nastole

Smůla a zázraky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz



Anna Fixová

Smůla a zázraky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA



Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Anna Fixová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7448-218-2

ISBN e-knihy 978-80-7448-268-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7448-277-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-278-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

smůla a zázraky

Anna Fixová

smůla a náznaky

jak **ne**cestovat po severu

Anna Fixová

obsolet

Lofoty 2020	14
Praha 2024	40
Tromso 2023	44
Annette	74
Praha 2024	78
Skotsko 2023	82
máma	104
Island 2024	120
PRAHA 2024	140
Faerské ostrovy 2018	144



Jsem dobrodruh.

Teda, nechápejte mě špatně, já jsem vlastně dost líná, ale ráda cestuju na neobvyklá místa. Místa, kde není moc lidí. Nejraději na sever. Akdyž tam jsem, snažím si to ulehčit, co to dá. Protože ve svejch čtyřiceti jsem už dost zvyklá na pohodlí. No, nechci lhát – ověku to nebude, spaní ve stanu za svůj život bych spočítala na prstech obou rukou.

Takže to jsem já, Anička. Línej dobrodruh na cestách. Ano, to je opravdu jedna zvěc, co by mě mohla zcela spolehlivě definovat. Na těch cestách fotim. Prej docela slušně. Ale co je nejdůležitější, hlavně se mi na cestách dějou všelijaký katastrofy. Takhle: většinou, když už jsem na místě, tak je to dobrý. Jenom ty cesty tam azpátky mi dávaj dost zabrat. Všířším okolí už si toho začali lidi ivšímat. Většina z nich si škodolibě kupuje hory popcornu asleduje na sociálních sítích (kde se ze svejch útrap vypisuju), co se tý holce zase stane. Aty nejbáznivější z nich chtěj jet se mnou. Akdyž už se mnou jedou, tak mi pak většinou po návratu řeknou, že už se mnou nikdy nikam nepojedou. Blbý, no.

Jedinej, koho to snad nikdy neomrzí, je moje máma. Ta taky figuruje ve většině příběhů tady popsanejch. Ta mi ke jménu Anna, klásce ke kultuře aumění asamo-zřejmě idalším věcem, dala do vínku ještě něco hodně důležitýho. Pořádnou dávku sarkasmu. Sarkasmem se unás doma nikdy nešetřilo. Naše schopnost všechno suše okomentovat azničeho nedělat velkou vědu ana život nahlížet velmi cynicky mě už stála desítky hodin upsychologů. Takže ikdyž se dějou dramata, mám pocit, že se snima musim vypořádat smíchem. Akorát utoho brečim jako kráva, protože ipřes to všechno jsem velmi citlivej asnad bych iřekla, že dokonce přecitlivělej člověk. Smích přes slzy, to jsem taky já.

Tahle schopnost mě nejspíš přivedla sem. Myslím knapsání týhle radosti. To když si někdo všiml toho mixu opravdu nešťastných příhod podaných tak, že to ostatní chtěj slyšet pořád dokola adoufaj, že moje smůla na cestách nikdy neskončí. Protože jinak by byla nuda. No. Já vlastně nevím, co si otom myslet.

Protože ikdyž to tak nevypadá, většinou mě to stojí dost nervů. Ale dobře, jestli to maj bejt jen tyhle divný příhody, za který si většinou stejně můžu sama, ažádný větší katastrofy, tak ať. No každopádně: lidi si toho všimli avznikla tahle knížka. Knížka ambivalence. Hezký fotky, strastiplný zážitky. Smích aslzy. Smůla azázraky.

Pravděpodobně si budete učení říkat, proč to někdo, komu se každá cesta nějak nepěkně zkomplikuje, zkouší dál adál? Zázraky. To je ta odpověď. Pokaždý, ikdyž to absolutně nejede podle plánu, se stane ne jeden zázrak. Aproto si chci plnit sny dál, adokud budu moct, utrácet svoje peníze za cestování. Protože mi to vživotě dává velkej smysl. Ato je teda víc než dost, řekla bych.

.....

Lásku kcestování jsem objevila asi ve dvanácti, když mě máma vzala na euro-víkend do Paříže. Předtím jsem absolvovala pár „běžnejch“ zájezdů do bejvalý Jugoslávie kmoři. Ale na tu Paříž si vzpomínám velmi jasně. Jely jsme karosou aspaly ve Formuli 1, kde byly takový ty záchody na konci dlouhý chodby, který se po použití hermeticky uzavřely acelý jejich prostor se automaticky osprchoval. Vybavuju si, jak už tenkrát mi to přišlo strašně neekologicky divný ataky jak jsem se několikrát málem počůrala, když jsem čekala venku, až se ten proces čištění dokončí.

Když jsem zPaříže odjížděla, brečela jsem. Fakt hodně. Abylo mi smutno. To město mě uchvátilo natolik, že vmým pokoji přibyly kplakátům Kelly Family ještě Eiffelovky všeho druhu. Tenkrát jsem si myslela, že Paříž vidím naposledy vživotě. No, spletla jsem se. Naštěstí. Vdospělosti, když jsem začala cestovat avýrazně se zlepšil můj hudební vkus, jsem se tam vrátila několikrát.

Mojí největší překážkou byl do tý doby nepředstavitelnej strach zlítání. Bála jsem se tak strašně, že jsem dokonce absolvovala šestatřicetihodinovou cestu autobusem do Bulharska. Pamatuju si na ten zájezd fakt živě. Jela jsem smámou

atetou, aabych vpubertálních letech nemusela trávit zájezd umoře jen srodinou, mohla jsem vzít ssebou kamarádku. Výhoda byla, že Helenka byla starší abyla kámoška jak se mnou, tak smojí rodinou. Tím se stala imým sparring partne-rem vcestě autobusem, kdežto rodina letěla letadlem, do kterýho bych tenkrát nenastoupila ani za nic.

Došly jsme sHelenou natěšený na odjezd amísto slibovaného luxusního busu... přijela karosa. Taková ta snízkejma sedačkama, kde si ani hlavu neopřeš. Luxusní autobus je prej rozbitej aposílaj jinej zBulharska apotkáme se na půli cesty. Stímhle vpodstatě linkovým autobusem jsme se vydali směr Bratislava asledovali, jak nás předjíždí dopravci Praha–Brno. Na novej bus jsme čekali vBlavě asi 5 hodin někde na chodníku unádraží, který bylo přes noc zavřený, takže nebyla ani možnost dojít si na záchod. Když naše spása dorazila, záchod se pod nápirem nešťastníků rozbil cca do hodiny amy museli po cestě pořád stavět. Ale aspoň jsme si mohli opřít hlavu. Mezitím se máma stetou usadily pohodlně do letadla aza dvě hodiny byly na místě.

Jinak tohle byl můj poslední zájezd scestovkou. Kromě toho, že jsem se asi druhej den přiotrávila vodkou na místní diskotéce apo zbytek pobytu nebyla schopná nic moc jíst, měla jsem břicho nafouklý jak balón, zvedal se mi žaludek, spálila se na slunci ašlápla na ježka, se nic zvláštního nestalo.

.....

Takže tohle jsem já, Anička, čtyřicet let, herečka, fotografka, se smyslem pro humor, léčená sdepresema, který se ipřes medikaci sem tam objevujou, astouhou neustále někam utíkat, nejlíp za polární kruh. Holka se spoustou přátel, který jí držej na cestě životem palce atěší se, až zase někam pojede aněco se pokazí. Tak mi dovolte, abych vás taky na chvíli vzala na tuhle jízdu. Jízdu horskou dráhou do vzpomínek ido současnosti, kdy mám pocit, že ten vozejk jede nekont-rolovatelně akaždou chvíli se zřítí. Protože, jak už jsem jednou psala: smích aslzy. Ito jsem já.





**Loftory
2020**

leden

Norsko. Za polárním kruhem. První moje cesta na sever vzimě. Opravdu vzimě, těsně po polární noci. Včase, kdy se slunce přehoupne zase přes horizont. Ne moc, jen kousíček denně. Akaždej den otrochu víc. Aby se pak postupně připravilo na polární den, kdy si zas zoblohy neodskočí vůbec.

Lofoty, souostroví asi osmdesáti ostrůvků aprej jedno znejkrásnějších míst Norska. Měla jsem je vmerku už dýl. Když jsem začla googlit „Lofoten winter“, bylo rozhodnuto. Jen jsem nevěděla, jestli chci jet na tuhle dobrodružnou jízdu sama. Pověst už jsem měla docela pošramocenou – naposledy jsem uvízla jedenáct hodin na trajektu na Azorech. Potřebovala jsem se dostat na jinej ostrov, odkud mi letělo letadlo domů, ale nějaký lano se zamotalo do lodního šroubu. Přivolali potápěče ati se ho snažili vyprostit asi pět hodin. Po týhle době, kdy jsme ale trajekt nesměli opustit, nám řekli, že se to nepodařilo, takže se nikam nejede. Což bylo zlý, protože další trajekt plul až za tejden. Ato letadlo zvedlejšího ostrova mi letělo za dva dny. Kamarád na facebooku poznamenal, že je div, že Portugalci vůbec dopluli jako první do Indie. Uinformací se utvořila obrovská fronta, anež jsem se dostala na řadu, tak to záhadně opravili amohli jsme plout. Blbý bylo, že se moře během toho strašně rozbouřilo ana cestě začal snad každej druhej zvracet. Takhle jsem plula pět hodin. No, takže tohle byla moje poslední historka zléta aasi uznáte, že shánět po tomhle sparring partnera byla dost nelehká situace, abych to vyjádřila eufemisticky. Zbyla mi máma. Je nadšená pokaždý, když ji někam беру. Souhlasila ajá měla radost. Taky ji podezřívám, že je jediná, která si otěch cestách se mnou myslí, že jsou strašně zábavný. Moje věčná optimistka.

Takže nejsem sama, jsme dvě. To bude fajn. Máma taky „gůglí“ anachází, že na severu může bejt až minus dvacet. Jelikož je horkokrevná aje jí furt vedro avjednom kuse se potí, nakupuje si výbavu jen do minus patnácti. Nakonec je tam průměrná teplota díky Golfskému proudu asi plus šest stupňů.

Já nacházím na netu online průvodce lednovejma Lofotama od jednoho fotografa. Kupuju ho za ne úplně levnej peníz, ale ty fotky vněm vážně stojej za to.

Beru to jako velkou inspiraci. Týpek vněm slibuje vlednu to nejlepší světlo na focení. Vpodstatě dvouhodinovej západ slunce. Protože vtýhle části roku bývá světlo opravdu jen malou část dne. Ajelikož se přehoupne jenom těsně přes horizont, to světlo je krásně narůžovělý. Úplná bašta pro fotografy. Nechávám si to jeho povídání asupr fotky vytisknout. VCopy general. Barevně. Adát do kroužkový vazby. Rázem se ztoho stává nejdražší bedekr na světě. Ato všechno proto... abych ho pak zapomněla doma. Ehm.

Každopádně vmým „světě“ znamenaj Lofoty vzimě krásný světlo na focení, jízdu na psím spřežení apozorování polární záře zvířivky. Trochu mě znejistí předpověď počasí, ale nepropadám panice. Jedu za polární kruh, tam je to přece jako vtom pohádkovým bedekru, kterej leží na stole vobýváku.

Přistáváme večer vnorským městečku Bodo. To je kousek pod Lofotama. Zítřa ráno nás čeká jen krátkej přelet, asi dvacet minut. Je tma astrašně sněží. Věta „What the hell are you doing here in January?!“ od taxikáře, kterej nás veze zletišť na hotel, mě znejistí podruhé. Zhotelu vycházíme na procházku večerním městečkem ve vánici akloužeme se do místní restaurace. Čínský. Tu vpravdě místní norskou jsme jaksi nenašly. Let sem proběhl vpohodě, atak vkladu uleháme vmístním hotýlku kousek od letiště. Vánice přece nemůže zkazit náš vejlet. Naopak. Aspoň tam bude hezky nasněžino.

Ráno nasedáme do něčeho, co mě, jako zarytou odpůrkyni lítání, děsí jen od pohledu. Malý vrtulový letadýlko pro ne víc jak dvacet lidí... Sice už nesněží, zato ale prší, je pořád tma jako vrancí, protože, jak už jsem psala, tady za polárním kruhem je momentálně světlo tak od 11:00 do 15:00. Avůbec, to letadlo mi prostě... nahání hrůzu. Je moc malý. Ataky nechápu, proč se letadla prostě nedělaj ztoho, zčeho jsou vyrobený černý skříňky. Vzlítáme poloprázdní aletuška nás obchází ne proto, aby nám dala vodu, ale každému rozdává kostičku čokolády zabalenou vreklačním obalu od týhle letecký společnosti. No dobře, беру to tak, že letíme opravdu jen dvacet minut atohle je milá pozornost.

Zpřemýšlení onesmýslivosti kousku čokolády mě vytrhují silný turbulence. Ale jakože opravdu příšerný. Většinou dost přeháním, ale jestli někdo z vás někdy letěl malým letadlem v nepříznivém počasí, dáte mi za pravdu, že to opravdu není ten nejlepší zážitek, který si chcete dopřávat osvým volnu. Letadlo se klepe, propadá, pak zase nabírá výšku a to všechno za ohromného burácení motorů skoro těsně vedle mojí hlavy. Zapírám se rukama do sedačky avšak mi bliká obrovské červené nápis „Všichni tady umřeme!!!“. Jelikož jsem z té generace, který se říkalo: zavři pus a soupej nohama, nevydávám ani hlásku, ale navzdory tomu, že jsem ateista, se Boha ptám, proč mě opustil zrovna teď a tady. Zhluboka se nadechuju a dlouze vydechuju, celá vkřeči pomalíčku pootvírám jedno oko a sleduju, jak místní, který nejspíše tuhle linku využívají pravidelně jako spoj do práce, si tuhle čtou noviny, tamhle spí, tamhle si nevzrušeně povídají. Chudáci, ještě neví, že to letadlo spadne. Protože jinak tenhle let přece dopadnout nemůže. Než dopadnout.

No. Tak může. Když v pořádku dosedneme na zem, hodím na mámu omluvnej pohled, že jsem jako byla maličko hysterická, a sežeru čokoládu isobalem. Jsme na Lofotech!

Bydlíme v krásným norským dvoupatrovým domečku. Jedna z těch věcí, co mi fakt jdou, je sehnat skvělý ubytování za málo peněz. Většinou je pro mě důležitá autenticita. Adost často neberu hotely. Chci vidět, jak se tady bydlí doopravdy. Tenhle barák je nádhernej. Sice asi slouží jenom k pronájmu, ale itak je tu útulno.

Atopí se tu v kamnech. To se nám líbí. Z chalupy jsme zvyklí, takže nemáme problém rozdělat oheň. Stejně jako všichni Seveřani, pomyslim si. Máma se do toho dává, otevírá dvířka a zjišťuje, že v kamnech je slušnej bordel. Z kamen vybírá popel a mezi nim nachází zbytky asi pěti čajových svíček. Moc to nechápeme, buď turisté, co tu byli ubytovaní před náma, chtěli v kamnech pálit veškerý nepořádek včetně svíček, nebo prostě nebyli tak schopný jako my a mysleli si, že těma svíčkama zatopí. No bláznec. Nechám ji v tom a jdu pro třísky. Dřevo je hned venku naskládáno podél zdi takový malinkatý roztomilý kůlničky.